

СХОВИЩА

Repositoria Potestatis

СИЛИ

№ 3

2025

ЖОВТЕНЬ

РЕДАКЦІЯ

Головний редактор
Ігор Мехеда

Редактор
Альона Дмитрук

Коректор
Данило Ігнатенко

Верстка
Анна Волошина

Дизайн
Олексій Данческу

Видавець
Ігор Дмитрук

Зв'язок з редакцією
tureligious@gmail.
com

ПРО ЖУРНАЛ «СХОВИЩА СИЛИ»

«Сховище Сили» (*Repositoria Potestatis*) — науково-популярний щомісячний журнал, присвячений дослідженню найпотаємніших та найзагадковіших куточків духовного світу. На його сторінках оживають оповіді про місця сили, священні традиції, релігії світу та культурну спадщину людства. Читач із легкістю порине у світ релігієзнавчих досліджень, міфів і містичних практик, відкриваючи глибинні сенси, що формували цивілізації протягом тисячоліть. Це видання для тих, хто шукає знання, натхнення та енергію в перетині науки й сакрального.

ЗМІСТ

Інтерв'ю

Інтерв'ю з Олесем Бадьо:
Шлях до системи «Суто»

6

Постать

Гермес Трисмегіст:
культ, історія зародження, зв'язок з античною міфологією

10

Культура і духовність

Анітизм та давні вірування
філіппінців

14

Духовний розвиток

Книги Сили

16

Історія і археологія

Степові піраміди
Придніпров'я. Майдани

20

Езотерика

Камені - помічники у
розкритті внутрішньої сили

22

ВІД РЕДАКТОРА

У новому випуску нашого журналу ми подовжуємо тему пошуку сховищ та джерел сили, які сприяють відродженню та зростанню людини. У цьому номері ми торкаємося нової теми, яку можна позначити тегом «Книги Сили».

Книги Сили — це не просто тексти чи рукописи. У різних традиціях і культурах цей термін має значення ще й «джерел знання», що містять концентровану енергію, мудрість і вплив, здатні «пробуджувати» людину, розширювати та вдосконалювати її свідомість або давати ключі до взаємодії зі світом на глибшому рівні.

Основні значення терміну.

1. Езотеричне та шаманське. У

шаманських, містичних і езотеричних школах «Книги Сили» — це: записи посвячених, у яких зашифровано знання про енергії, духів, світи; особисті щоденники сили, які шаман чи маг створює під час своїх практик; тексти, які не просто читають, а відчувають, бо вони впливають на свідомість енергетично. Кажуть, що справжня Книга Сили не тільки відкривається очима, але й читається серцем.

2. Архетипічне (універсальне знання). У більш символічному сенсі — Книга Сили є метафорою Космічного Знання, або пам'яті Всесвіту: У містичних вченнях Близького Сходу це подібно до «Книги Таємниць»), що містить

знання ангелів. У гностицизмі — «Книга Життя», де записані істини про душі. У слов'янській традиції — це родова пам'ять, знання про Лад, Прав і Нав.

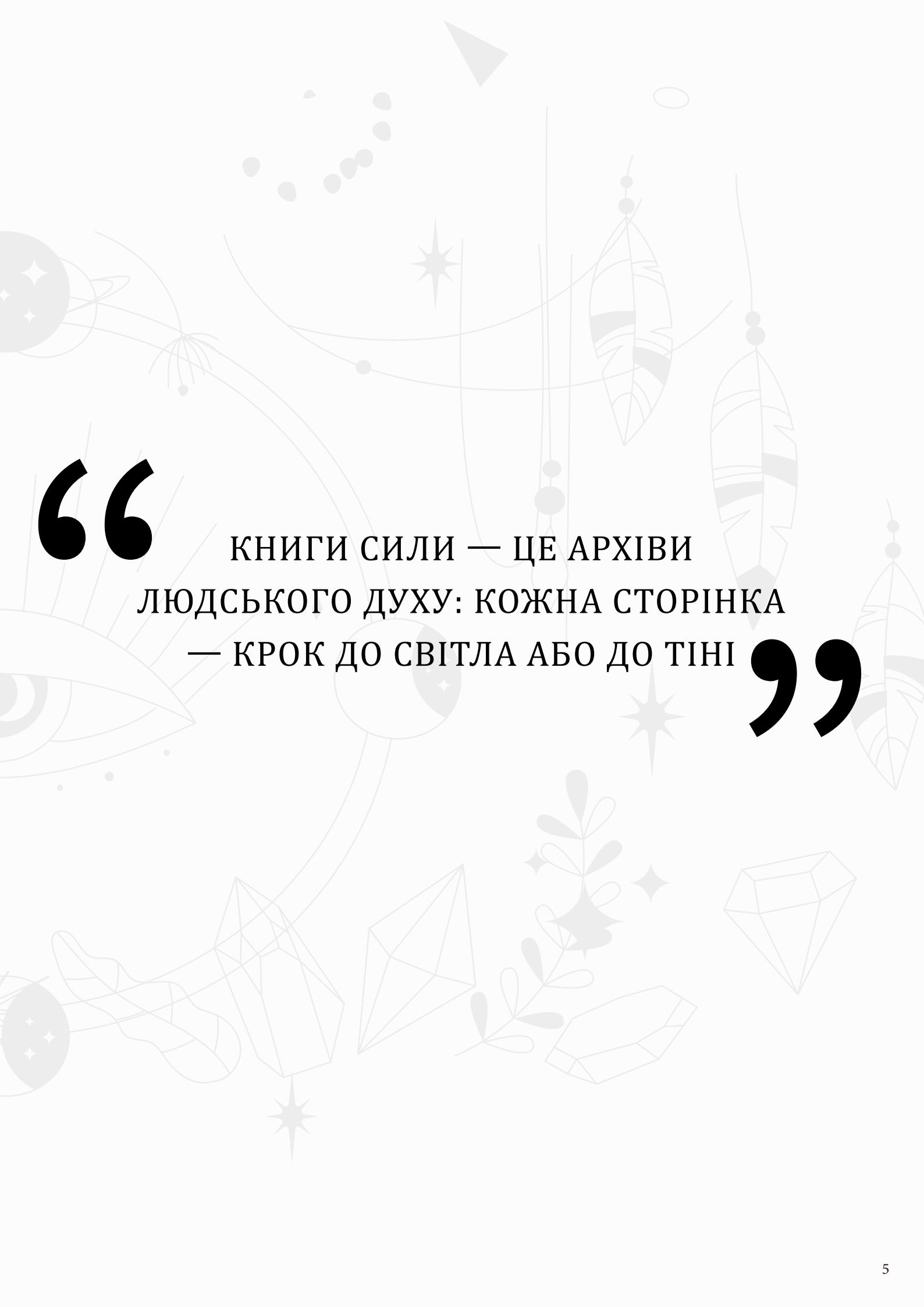
3. Український контекст і містичні течії. В українській езотеричній культурі термін «Книга Сили» зустрічається: у колі дослідників, пов'язаних із Карпатами, Трипіллям, місцями Сили; у концепціях, подібних до проєкту «Енергетично Змінені Місця України» — як символ внутрішнього запису, який людина відкриває, подорожуючи такими місцями; як особистий духовний літопис — «твоя власна книга», що формується досвідом, зустрічами, випробуваннями. Сама Україна як «Книга Сили». Назви річок, гір, поселень утворюють на географічній карті структуру, подібну до великої книги, яку можливо прочитати.

4. Метафоричне розуміння. Книга Сили — це не завжди паперовий об'єкт. Це може бути: людина, яка несе знання; місце, що «вчить» енергією; життєвий шлях, який відкриває приховані закони буття.

Рекомендації шукачам Книг Сили: як їх знайти? Вивчення священних текстів різних культур — вони всі частини «однієї єдиної вселенської книги». Подорож місцями Сили — там відчуття простору може відкрити нові рівні розуміння. Вести власну Книгу Сили — записувати сни, інтуїтивні осяяння, збіги, спостереження. Практика уважності і присутності — це ключ до читання енергії світу.

Головний редактор - Ігор Мехеда

The background is a light gray with various faint, stylized illustrations. These include celestial elements like stars, constellations, and planets; geometric shapes like triangles and circles; and organic forms like feathers, leaves, and crystals. The overall aesthetic is ethereal and artistic.

“

КНИГИ СИЛИ — ЦЕ АРХІВИ
ЛЮДСЬКОГО ДУХУ: КОЖНА СТОРІНКА
— КРОК ДО СВІТЛА АБО ДО ТІНІ

”

ІНТЕРВ'Ю З ОЛЕСЕМ БАДЬО: ШЛЯХ ДО СИСТЕМИ «СУТО»

— *Олесю, як ви прийшли до створення системи «Суто»?*

Слово «суто» українською означає «чисто», «істотно». Воно походить від кореня «суть» — те, що є справжньою природою речей. Назва прийшла до мене під час етнографічних мандрівок Карпатами. Тоді моя мета була радше знайти забуті традиції прикладних єдиноборств, а не конкретні вчення. До

того часу мені вже вдалося дізнатися дещо про карпатських опришків, які були свободолюбивими воєнізованими групами.

— *Що надихнуло вас на ці пошуки?*

Усе почалося ще в 70-х, коли я, будучи юним дзюдоїстом, випадково познайомився з двома японцями, дослідниками бойових мистецтв.

Вони показали мені документальні кадри з поединками різних народів. Один фільм мене вразив: старий чоловік слов'янського типу з козацькими шаблями демонстрував неймовірні рухи у лісі, а далі він продемонстрував напівакробатичні переміщення, завдяки яким можна уникати куль. Знімали це, як з'ясувалося,десь в Україні. Тоді я вперше відчув, що наші землі збері-

Олесь Бадьо – відомий скульптор та митець-фотограф. Відомий у різних країнах світу. Мандрівник, приймав участь у різних проектах екстремальних подорожей, зокрема й в EQUITES. Переможець багатьох конкурсів. Спортсмен, практикує східні єдиноборства. Створив власну систему вправ для розвитку людини «Суто Плюс». Дослідник Карпат. Часто подорожував українськими Карпатами, спілкувався з цікавими людьми, й, зокрема з мольфарами. Готується до друку книга, у основу якої лягло спілкування з відомим карпатським мольфаром Василем, якого місцеві жителі також називали Лицарем.

«Сутю»

Олесь Бадьо

гають щось глибоке, незвідане.

— *Чи вдалося вам знайти цього майстра?*

На жаль, ні. Я був настільки захоплений побаченням, що не взяв адреси. Пізніше дізнався, що ті люди виїхали з країни. Але саме ця подія стала поштовхом до мого багаторічного пошуку українських духовно-фізичних практик.

— *Ви багато подорожували Карпатами. Чи можете згадати якусь особливо важливу зустріч?*

Так. Під час однієї мандрівки я опинився в місці, куди місцеві не радили йти — казали, що там живуть мольфари. Я заблукав і натрапив на дивну скельну церквичку, схожу на живу частину природи. Невдовзі зустрів стару гуцулку — вона не обернулася, хоч я стояв поруч. А згодом — чоловіка біля вогнища, який грав на дримбі. Це був мольфар Василь, якого звали Лицарем. Зустріч із ним змінила все моє життя.

— *Хто такий цей Лицар?*

Він сказав просто: «Родичі зуть Василь, люди — Лицар, інші — мольфар, а дехто — і чортом». Його сприймали як чаклуна, але він був мудрецем, носієм давнього знання характерників. Його предки передавали це вчення з покоління в покоління, аж поки він не залишився єдиним, хто зміг його витримати. Його дід практикував знання характерників, був відомим, його також звали Василем та називали Лицарем. А посвяту його предки отримували у печерах над Дністром.

— *Ви просили його передати вам це знання?*

Так, і спершу він розсміявся, як дорослий сміється з дитини. Але потім погодився. Він приніс глиняний посуд, вкритий написами, символами та заклинаннями, налив мені води, прошепотів молитви — і сказав, що в цій воді записане саме вчення. Це була передача не розумом, а духом.

— *Що ви відчули після цього ритуалу?*

Усе, що сталося далі, важко описати словами. Це був не сон, а перебування в інших вимірах. Я бачив планету бірюзово-нефритового кольору, істот, схожих на живе світло, і пережив ніби тисячі життів. Після цього я прокинувся зовсім іншим — у мені щось пробудилося.

— *Чи пояснював вам Лицар сенс цього досвіду?*

Так. Він сказав, що я отримав не просто знання, а шлях. Не інструкцію, не готову істину, а напрям, яким маю йти сам. Його слова були дуже простими, але глибокими: усе, через що я пройшов, — лише двері. Вони відкриваються, коли ти починаєш діяти, а не коли чекаєш просвітлення.

Він підкреслив, що ніхто не може передати іншому істину — її можна лише виростити у власному серці, як зерно. Людина може передати далі лише те, що вона втілила власним досвідом, прожила кожною клітиною. І саме це, за його словами, відрізняє справжній шлях від навчання «для розуму».

— *І саме тоді народилося
«Суто»?*

Так. Але не відразу. Минуло кілька років, перш ніж я зрозумів, що все пережите складається у щось єдине. Спочатку це виглядало як набір уламків давніх знань — карпатських, східних, навіть інтуїтивних. Та згодом ці уламки почали збиратися у цілісну систему, що не потребувала нічого штучного.

Я зрозумів: Суто — це живий процес повернення до себе, до сутності, до тієї внутрішньої гармонії, де немає поділу між тілом, духом і природою. Це — природне, чисте, істинне, «суто твоє».

— *Як виглядає практика «Суто»
сьогодні?*

Усе починається з простого — з присутності. Прогулянки в лісі, спостереження за диханням, відчуття власного тіла. Згодом ці прості дії переростають у глибоку внутрішню дисципліну. Біг, купання в холодній воді, дихальні вправи, робота з ритмами серця, тіла й свідомості — усе це поступово зливається в єдиний процес.

Та головне — відсутність насильства. У Суто не потрібно «перемогти» себе. Тіло саме відкриває свої межі, якщо ти дієш із любов'ю, а не з примусу. Через кілька місяців я почав відчувати, що тіло, розум і дух рухаються разом — як хвиля, як подих. Це стан єдності.

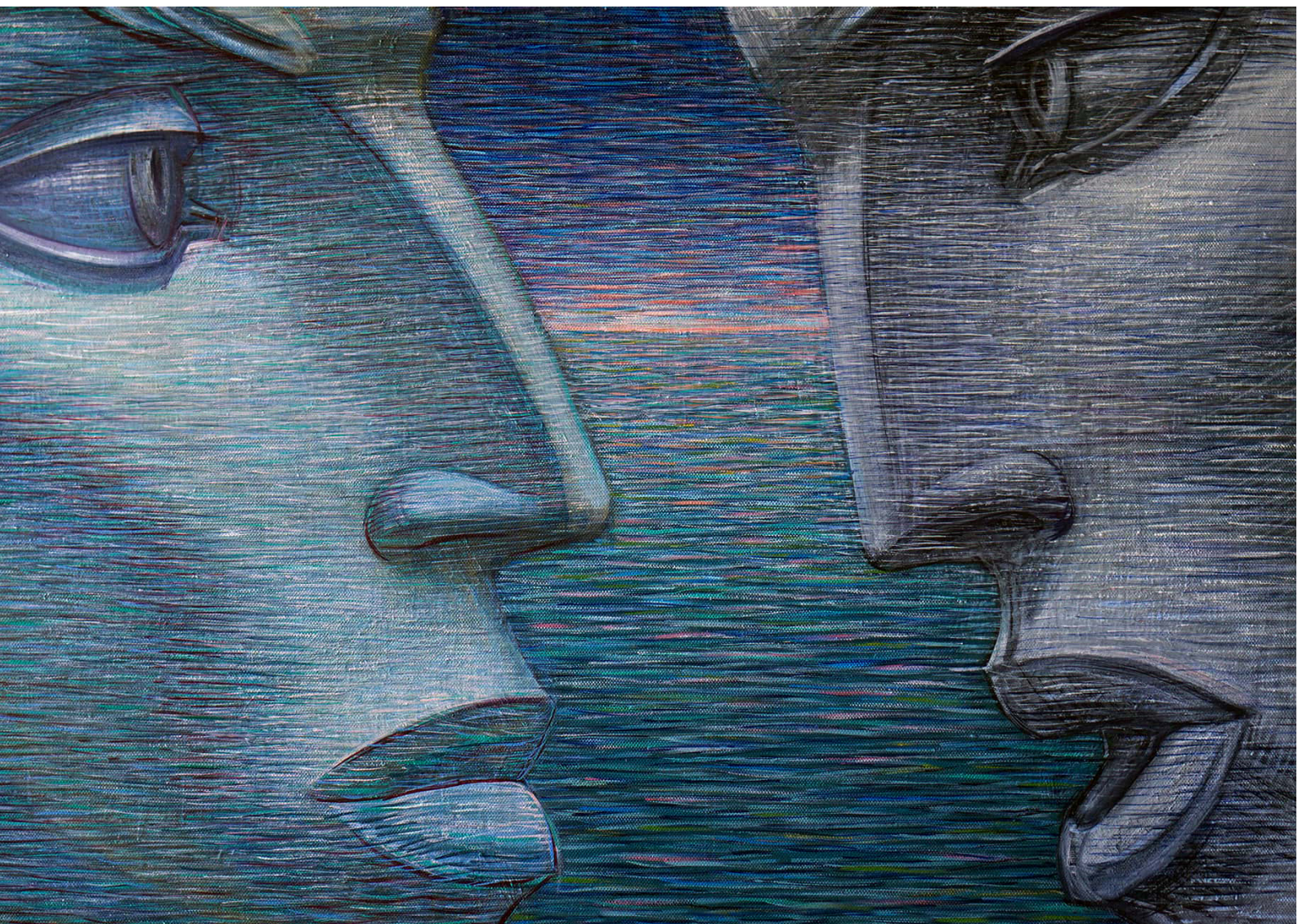
— *Ви продовжували тренування
навіть узимку?*

Так. І саме взимку «Суто» розкривається по-особливому. Я бігав босоніж по снігу, купався в ополонці, а рибалки прозвали мене «Несси» — на честь Лох-Неського чудовиська. Спершу вони дивились із подивом, потім — із повагою.

Іноді я пірнав під лід у темряві, коли не видно ні зорі, ні горизонту, — і не відчував холоду. Згодом почав ходити по вугіллю без опіків, і це теж не було дивом — просто момент, коли страх остаточно зникає, а ти стаєш частиною елементів. Це такий природний стан, у якому більше немає «я» і «зовнішнього світу».

— *Ви говорите про природу, як
про вчителя.*

Олесь Бадьо «Передмова», 2011р.

Олесь Бадьо «Нехай це буде лише сон», 2009р.

Так і є. Коли займаєшся Суто, ти перестаєш сприймати природу як декорацію. Вона стає співрозмовником. Ліс підказує, як рухатися, вітер — як дихати, вода — як очищатися. З часом починаєш відчувати, як життя говорить із тобою через усе — шелест листя, шум річки, навіть через мовчання.

— *Як змінилося ваше розуміння бойових мистецтв після цього?*

Повністю. Коли я повернувся у спортзал, де колись займався дзюдо, мені здалося, що все це лише тінь. Звичайний поєдинок утратив

сенса. Суто показало мені, що справжня сила не в перемозі, а в відсутності суперництва.

Коли в тобі немає внутрішнього конфлікту, боротися просто ні з ким. Енергія, яка раніше витрачалася на боротьбу, перетворюється на усвідомлення. І тоді кожен рух — не атака, а продовження гармонії. Суто вчить, що найвищий рівень майстерності — це коли немає потреби доводити, що ти сильний.

— Яке головне послання ви б передали тим, хто шукає свій шлях?

Лицар колись сказав мені:

«Коли бажаєш навчитися

головного — навчишся й другорядного. Прагни пізнати суть, не змішуй початок із наслідком».

Ці слова я пам'ятаю досі. Бо справжній шлях починається тоді, коли перестаєш шукати зовні й дивишся всередину.

«Суто» — це шлях щоб стати собою. Не шукати силу — а бути нею. Не володіти життям — а бути самим життям.

Розмовляв Ігор Мехеда

ГЕРМЕС ТРИСМЕГИСТ:

КУЛЬТ, ІСТОРІЯ ЗАРОДЖЕННЯ, ЗВ'ЯЗОК З АНТИЧНОЮ МІФОЛОГІЄЮ

Унікальний випадок в історії релігії та філософії, який дає можливість зрозуміти, чи дійсно існувала така особистість, про яку мало що відомо. За деякими міркуваннями науковців, Трисмегіст є вигаданим персонажем. Проте нас цікавить зовсім інше: хто взагалі створив його культ?

Від початку його ім'я пов'язувалося з магом та вченим, жрецем культу, якого співвідносять із періодом III тисячоліття до нашої ери (додинастичний Єгипет). Саме в місті Гермополь поширювався місячний культ Гермеса, яким виступав бог мудрості Тот. А далі ще цікавіше: спільнота гностиків зверталася до Трисмегіста як до володаря езотеричних знань. На нього також звертали увагу ранні

отці Церкви, зокрема Климент Олександрійський (III століття нашої ери), котрий приписував авторство понад 42 праць із астрології, космографії та релігії Гермесу Трисмегісту.

До нашого часу дійшли праці, написані грецькою та латинською мовами, зокрема такі: «Про природу богів», «Пімандр, або Про могутність і мудрість Божу», «Смарагдова скрижаль». Як стверджують дослідники, Гермес — це предтеча гностицизму, герметизму, алхімії, учення лицарів-тамплієрів, масонів тощо. Йому приписують «Кібаліон» — твір, у якому викладено основи герметизму як такого. Серед теологічних творів перевагу мають сімнадцять трактатів латиномовного варіанту «Corpus Hermeticum».

У давньогрецькому варіанті збереглися трактати під назвою «Герметичний звід», а також переклад діалогу книги латинською мовою — «Асклепій», який згодом з'явився й у коптському варіанті. Відомі також фрагменти вчень у формі цитат або викладів християнських авторів, таких як Стобей, Лактанцій та інші.

Від Трисмегіста бере свій початок напрям герметизм і сам термін «герменевтика». Поняття герметизму та езотеризму виникають в епоху розвитку елліністичної культури. Так, її представник — історик Геродот — зазначав, що єгипетські жерці володіли глибокими таємними знаннями, пов'язуючи їх із легендарною постаттю Гермеса Трисмегіста.

У своїй книзі «Суперники християнства» дослідник і професор Зелінський висуває не єгипетську, а насамперед аркадську теорію походження ідеї герметизму. На його думку, розвиток герметичної літератури слід відносити до періоду незадовго до Різдва Христового. Це пов'язано зі злиттям аркадського культу Гермеса з єгипетським культом Тота, який відігравав не менш важливу роль у пантеоні єгипетських богів, як Гермес — у грецькому.

Якщо спілкування між послідовниками цих культів є беззаперечним історичним фактом, то Зелінський не заперечує також і того, що ідеї пізнього елліністичного герметизму були відомі єгиптянам ще до виникнення самої елліністичної культури. Підтвердженням цього, за його словами, може слугувати давньоєгипетська «Книга мертвих», досліджена Адамсом та високо оцінена Масперо — знаним фахівцем у галузі єгиптології.

Култ Гермеса Трисмегіста

Встановлено, що грецька філософія, зокрема її провідні мислителі, розвивалася під безпосереднім впливом єгипетської культури. Звідси стає зрозумілим, де бере свій початок култ Гермеса Трисмегіста. Чому ж Гермеса порівнюють із Тотом — божеством Давнього Єгипту? Тому що Тот уособлював мудрість і науку жерців, а його ім'ям єгипетські священнослужителі підписували трактати з релігії, філософії, магії та природничих знань.

Монах Георгій Сінцелл у своєму творі наводить цитати з книги єгипетського жерця на ім'я Манефон, сучасника правителя Птолемея I Філадельфа. Сінцелл стверджує, що Манефон черпав свої відомості з давніх пам'яток, створених священною мовою Тотом — Гермесом, або ж Агатодаймоном. Проте внаслідок потопу (ймовірно, мається на увазі загибель Атлантиди)

ці написи були перекладені іншою особою на нову мову. Цього перекладача пізніше назвали Гермесом Трисмегістом.

Записи виконувалися ієрогліфічним письмом, яке, за переказами, зберіг Тат — син Гермеса Трисмегіста — у святилищі єгипетського храму. Дослідник Сіл виділяє три етапи розвитку єгипетських містерій:

- Епоха Тота (Агатодаймона) — уособлення архаїчної, традиційної мудрості, успадкованої єгиптянами від атлантів і зафіксованої на кам'яних пам'ятках ієрогліфами священної мови.

- Епоха Гермеса Трисмегіста, коли жреці зберігали давні перекази та записи на пам'ятках і манускриптах, написаних давньоєгипетською мовою.

- Епоха Тата, сина Трисмегіста, за якого жерці систематизували стародавні знання й переписали їх демотичним письмом у грецькому перекладі.

При цьому допускається думка, що Тот є уособленням Божественного Розуму — Логосу, однак у цілому розглядається як реальна історична постать, виходець із Атлантиди, який передав єгиптянам її прадавню мудрість. Так принаймні твердить окультистна традиція, що, за свідченнями деяких авторів, отримала підтвердження у відкриттях археолога Генріха Шлімана-молодшого.

У світлі нових знахідок дедалі складніше заперечувати твердження окультистів про те, що у фрагментах творів Трисмегіста, зокрема в алхімічних текстах пізнього герметизму, зберігся відгомін мудрості архаїчної цивілізації атлантів, котра заклала основи високої духовної та наукової культури.

Як уже зазначалося, від Гермеса Трисмегіста походить термін «герменевтика» — правильне тлумачення священного тексту, яке пізніше християнська традиція освоїла як екзегетику (тлумачення текстів Священного Писання).

Поступово формуються герметичні науки, завданням яких є вивчення явищ одного рівня буття через їхні прояви на інші, відповідно до принципу подібності.

Принцип подібності, або доктрина відповідності (аналогія, симпатія), був відкритий Гермесом Трисмегіста й виражений формулою: «Те, що внизу, подібне до того, що вгорі». Пізніше до Трисмегіста звертаються послідовники гностицизму. Доктрина відповідності зберігалася до 1054 року — періоду схизми між Римом і Константинополем. Завершальний етап формування цієї концепції припадає на XI століття, коли остаточно оформлюються догматичні уявлення в юдаїзмі, християнстві та ісламі.

З формуванням догми водночас визначалося й те, що не відноситься до неї, тобто все, що не є догматичним. Так, наприклад, гороскопи не сприймалися на віру, проте їх складали та досліджували, про що свідчить візантійський письменник і царедворець Михайло Пселл.

З XI століття герметизм стає на заваді Католицькій Церкві, яка розглядала його як «поганський» (язичницький) учинок. Право на спілкування з потойбіччям монополізується Церквою, а езотерики стають прямими конкурентами, до яких застосовувалися суворі методи святої інквізиції. В історії цей процес отримав назву «полювання на відьом». Герметизм Католицька Церква оголосила диявольським знаряддям, і він на тривалий час відійшов у забуття. Лише на рівні з відродженням інтересу до античності герметизм оживає й отримує нову назву — окультизм.

Своїми творами отці Церкви періоду III–IV століття нашої ери приділяли значну увагу герметичним текстам та легендарності постаті Трисмегіста. Блаженний Лактанцій відзначав книги, присвячені знанням божественного, в яких Трисмегіст викладає думку про єдиного Бога, називаючи його тими ж іменами, що й у християн-

стві: Бог, Отець. Для Лактанція Трисмегіст є язичницьким провидцем, пророком, котрий передбачив прихід християнства, оскільки у своїх творах згадував Сина Божого та Слово.

Ще один цікавий факт: Трисмегіст — це офіційний титул, який єгиптяни надали богу Тоту, а в грецькому варіанті він звучить як «Тричі найбільший». Для епохи Відродження Трисмегіст поставав як реальна особа — жрець Стародавнього Єгипту, який власноруч створив твори, з яких черпали знання грецькі філософи Платон і Піфагор. Римський філософ Цицерон, зокрема у творі «Про природу богів», підкреслював існування п'яти Меркуріїв (Гермесів в античності). Останньому з Меркуріїв довелося піти в єгипетське вигнання, через що єгиптяни отримали писемність із законами. У єгиптян Меркурій став називатися Тотом.

Історичні переконання про особистість Гермеса підтримували отці Церкви, серед яких особливо виділяються Лактанцій, Климент Олександрійський та блаженний Августин.

У «Установах», поряд із Сивіллами, Лактанцій цитує Гермеса Трисмегіста щодо пришестя Христового. Слід зауважити, що Лактанцій не висловлює жодної критики на адресу Трисмегіста. На його думку, Гермес є старішим за Платона та Піфагора. Тому для мага або окультиста епохи Відродження, який прагнув залишитися в рамках християнства, Лактанцій поставив як улюблений отець Церкви.

Натомість каменем спотикання для Трисмегіста залишався

блаженний Августин. У праці «Град Божий» він суворо критикував Гермеса за його висловлювання про ідолів у творі «Асклепій», де йшлося про те, що єгиптяни за допомогою магічних засобів звертали до демонів.

Августин використовував не грецький варіант перекладу твору, а латинський, який приписували Апулею Мадаврьському (IV століття). Прихильники герметизму стверджували, що ідолопоклонницький пасаж у латинському варіанті «Асклепія» вставлений самим Апулеєм, тоді як у грецькому варіанті текст Гермеса був втрачений і відсутній.

Іншу лінію поведінки демонструє Марсіліо Фічіно, який наводить критику Августина, а потім ігнорує її, практикуючи магію обережно. У міркуваннях про давність герметичних трактатів Августин, ставши авторитетом для ренесансних окультистів, надав значну послугу. Його авторитет підтвердив давнє походження Трисмегіста, який жив раніше за грецьких мудреців.

Також Августин приписував Трисмегісту певну генеалогію. У ній зазначалося, що Трисмегіст міг жити пізніше трьох поколінь на відміну від Мойсея. Августин демонструє одночасність життя Мойсея та астролога Атласа, брата Прометея і прадіда Гермеса Трисмегіста.

Історія зародження культу

Гермес Трисмегіст — загадкове божество. У Стародавній Греції його ототожнювали з богом Гермесом, тоді як у Стародавньому Єгипті він мав ім'я Тот.

Християнська традиція вважала Гермеса реальною особистістю — священиком і філософом V століття нашої ери. Тот мав таємне вчення, володів

спадщиною Атлантиди та був будівельником Великої піраміди в Гізі.

У піраміді Тот сховав літопис атлантів та інтегровані знання єгипетської мудрості. Як правитель, він керував численними колоніями атлантів, включаючи території сучасної Південної та Центральної Америки.

В єгипетській міфології Тот — божество мудрості, знань про лікування та письмо, покровитель наук, писарів і священних книг, творець календаря. За деякими версіями, Смарагдова таблиця Трисмегіста походить з Атлантиди і була створена Тотом близько 38 000 років до нашої ери.

Скрижаль мала форму прямокутної таблиці, виготовленої з зеленого матеріалу, ймовірно, смарагду. На ній були символи та написи про перетворення однієї матерії в іншу. Текст описував рецепт створення філософського каменя, що в середньовіччі було предметом великих наукових спроб і марень.

За легендою, Смарагдова скрижаль була знайдена у могилі Гермеса Трисмегіста у IV столітті до н.е. грецьким полководцем Олександром Македонським; її поховали жерці Єгипту у Великій Піраміді в Гізі. Скрижаль була перекладена на латинську мову в XII столітті іспанцем Хуго Санталою, а також на арабську мову. У 1541 році опубліковано трактат «Про алхімію» під псевдонімом Хрисогон Полідор.

Щодо Смарагдових скрижалей, то вони ніколи не потрапили до рук науковців, і їхнє існування залишається загадкою. Манускрипти з діалогами Трисмегіста збереглися: у 1946 році в Наг-Хаммаді (раніше поселення Хенобоскіоне неподалік Луксора) знайдено численні цінні книги.

Доведено, що місце слугувало

бібліотекою гностиків Єгипту III століття нашої ери. Манускрипти були у жахливому стані: деякі розкладалися, частину використали для розпалювання печей у будинках жебраків, де їх і знайшли.

Збереглися 44 манускрипти, серед яких діалоги Трисмегіста про світоустрій. Вони стали основою одного з духовних напрямків — гностицизму, який і досі має численних послідовників.

Зв'язок з античною міфологією

Варто зазначити, що антична міфологія поступово формувалася під впливом єгипетської культури. Так, наприклад, бог Тот в Єгипті трансформувався в Гермеса Стародавньої Греції. Гермеса вважають покровителем пастухів, торговців, злодіїв, мандрівників, юнаків, атлетів, гімнастики, мови та риторики. У Стародавньому Римі Гермеса ототожнювали з Меркурієм.

Вважають, що Гермес винайшов вогонь, алфавіт і гральні кості. Не дивно, що його шанують як бога удачі та багатства, а також поклоняються тим, хто любить азартні ігри. Від його імені походить наука про вивчення та інтерпретацію текстів — герменевтика.

В елліністичний період Гермес став асоціюватися зі школою (гімназією) та вважався покровителем молоді. Він виконує роль помічника богів і захисника людей.

У античній міфології це божество демонструє свою кмітливість та хитрість, перевершуючи інших богів Олімпу, головного пантеону, яким керує Зевс.

Автор: Богдан Стрикалюк
Магістр релігієзнавства

АНІТИЗМ ТА ДАВНІ ВІРУВАННЯ ФІЛІППІНЦІВ

КУЛЬТУРА І
ДУХОВНІСТЬ

Іноді здається, що ми перестали помічати світ навколо себе: тиснява на вулицях, шум моторів, нескінченні сповіщення, що б'ють по свідомості. У таких умовах людина відчуває себе відокремленою і не бачить того, що насправді вирує довкола неї. На Філіппінах цей контакт із невидимим, але могутнім світом традиційно підтримує анітизм — система вірувань, що об'єднує культ предків (anito), духів-охоронців природних місць і божеств вищого порядку (diwata).

Кожен пагорб, наділений духом, і перш ніж ступити на нього місцеві люди традиційно просять дозволу у Nuno sa Punso — духа пагорба. Це не просто якийсь забобон, ці люди свято вірять, що кожен жест є вираженням поваги до життя, яке існує паралельно з людським. Тут ніхто нікуди не поспішає, адже важливо не квапитися і відчутти момент тут і зараз. М'який подих вітру, шум трави, запах землі...

Спершу термін «anito» позначав духів померлих, але з часом слово стало означати будь-яку надприродну силу — від духа окремої річки до духа громади. Diwata, походзячи із санскриту (devata), часто втілювався в образах божеств природи — лісів, гір, води. Вірування були політеїстично-анімістичними й тісно перепліталися з культом предків. Вони не були абстрактними, а проявлялися у ритуалах, що зберігало баланс між людьми й духами. Ритуали Pag-anito і pag-diwata включали жертвоприношення (їжа, тютюн, алкоголь, тварини), облаштування святилищ (dambana), встановлення

різьблених фігурок (taotao), шаманські практики (babaylan, katalonan), танці, співи та транс медіумів. Через ці дії люди прагнули отримати поради, зцілення та захист відповідно до своїх потреб.

Особливу роль відігравали жриці (babaylan), які були водночас духовними провідницями та хранительками традицій. Вони лікували травами, проводили обряди та об'єднували громаду, забезпечуючи соціальну згуртованість. Колоніальні джерела часто зневажливо описували їхню діяльність, але сучасна етнологія визнає їхню культурну й гендерну значущість.

З XVI століття, із приходом іспанських колонізаторів, анітизм маргіналізували. Духи предків трансформувалися у святих-покровителів, обряди інтегрувалися в народне католицизм. Однак навіть у XXI столітті сліди цих вірувань не зникли: духи підземних пагорбів, лісів та джерел шануються й досі.

Суть ритуалів, як і колись має один закладений сенс. Кожен крок, кожен рух — це свідомий контакт із невидимим світом, що формує нову чутливість і повагу до природи. Відчуття, що поруч існує істота, яка не належить людині, навчає співжиттю, терпінню і гармонії. Навіть символічні підношення нагадують «Ми лиш частинка чогось великого».

Сучасний стан культури та релігійної свідомості на Філіппінах часто є результатом колоніальних трансформацій і глобалізаційного тиску. Багато традиційних практик зникли або залишилися лише як згадка, а духовна чутливість до духів предків і природних сутностей поступово забувається. Проте навіть сьогодні можна зустріти віддалені «куточки» анітизму — у фольклорі, локальних обрядах чи етнічних рухах.

Автор: Альона Дмитрук

КНИГИ СИЛИ

У сучасному релігієзнавстві залишається майже недослідженим феномен так званих Книг Сили, притаманних багатьом релігіям, духовним та містичним течіям світу. Що це за Книги?

Це тексти, які містять у собі містичні одкровення, які ілюстровані ієрогліфічними написами та геометричними візерунками. Сенси текстів, ієрогліфи та візерунки, сприйняті без свідомим людини, стають генераторами внутрішньої сили та знань у глибинах психосфери людини. Людина отримує нові усвідомлення та здібності, які дозволяють їй досягти того, що вважається «неймовірним», «фантастичним» у реальному житті.

Такі книги зберігаються у таємниці різними містичними орденами, тому не кожен може їх дістати, щоб прочитати. А легенд про такі книги у народному фольклорі безліч.

Однією з таких найвідоміших незвичайних книг є «Книга Піску», про яку розповів світу відомий аргентинський письменник-містик Хорхе Луїс Борхес, яка є звичайною книгою, але сторінки у ній чисті. На сторінках немає тексту, тільки фон. Але якщо відкрити книгу та вдивлятися у сторінки, то на них з'явиться текст. У тексті буде важлива інформація, що стосується читача, що вдивляється у книгу. Але якщо закрити книгу й відкрити знову, то сторінки будуть чисті. Тоді на них з'являється зовсім

інший текст. Тобто, при кожному відкритті книги з'являється зовсім інший текст. При чому, текст з'являється тією мовою, на якій розмовляє читач.

Сам Борхес стверджував, що така книга дійсно існує й він говорив з людьми, які торкалися її. Можливо, у світі є декілька екземплярів такої книги. Коли я подорожував Індією, то чув від місцевих жителів легенду про таку ж книгу. Вони казали, що вона з аркушів, які виготовлені з пальмового листа. Подорожуючі Українськими Карпатами у 2015 році, я почув розмову про те, що в жителях селища Дихтинець, що на Буковині, є подібна книга. Люди приїждять до неї на співбесіду, вона відкриває книгу, й на сторінках книги виникають літери, в яких міститься відповідь та ті запитання, які обговорювалися під час бесіди. Мене дуже зацікавила ця розповідь й я дістався Дихтинця та поспілкувався з власницею книги. Книга виявилася старовинним родовим Євангелієм. Сполучення малюнків у книзі, колір сторінок та колір типографської фарби дійсно створюють враження, що між рядками є ледь видимі сині літери, які можна прочитати. Я поговорив з гостями власниці книги. Одні стверджують, що не побачили цих літер, але є й такі, які побачили та навіть прочитали текст. Я особисто думаю, що давні книги можуть чинити на людину психологічний вплив, й цей феномен потрібно до-

слідити психологам. Одна з гостей власниці книги запитала, коли в неї складеться особисте життя? Гостя розповіла мені, що бачила відповідь синіми літерами, що особисте життя складеться після того, як вона відвідає дві країни з спекотним кліматом. Я зустрів цю гостю через декілька років у аеропорту. Виявилося, що вона побувала у відрадженьнях у Південній Індії та пустелях Єгипту й після цього особисте життя дійсно склалося.

Зараз ми не будемо обговорювати тему: чи існують такі книги, чи ні, бо інформації дуже мало, треба багато додаткових досліджень. Але у існування таких книг вірять сотні тисяч людей по усьому світі. Тобто це вірування, а вірування - це предмет вивчення релігієзнавства.

Про які ще книги є багато легенд?

Найвідоміша – це Чорна Книга. Її сторінки суцільно чорні, але від полум'я свічки з'являються білі літери. Хто зможе за ніч прочитати цю книгу, отримає силу та містичне знання. Цікаво те, що володіння цією книгою приписують козакам-характерникам.

Але книга, подібна до Чорної Книги, є насправді. Її видав в Іспанії у 1278 році відомий містик та філософ Абрахам Абулафія. Вона мала назву «Книга Тіні». Абулафія вважав, що світ Бога настільки потужний, що око людини не може сприйняти його, або навіть людина може зго-

ріти у променях цього світла. Тому Творця можна зрозуміти, якщо спостерігати його тіні у явленому світі. Божественні атрибути вищих світів кидають тіні на наш світ завдяки божественному світлу. Ці тіні і є явищами матеріальної природи. Книга Абулафії була написана на чорних сторінках чорнилами, які містили подрібнені кварцити. Від чого при яскравому сонці та у темряві сторінки залишалися чорними, й тільки при слабкому подум'ї свічки з'являлися білі літери, які ніби висіли у просторі.

Інша легендарна книга – Біла Книга. Її аркуші суцільно білі, але на сході сонця на білих сторінках з'являються сині літери.

Ще одна цікава книга – «Синя Магія». Вважається, що це Книга неймовірної сили. Сама книга і сторінки синього кольору. А замість літер — геометричні фігури. Щоб опанувати силу цієї книги, її потрібно продивитися протягом трьох ночей. Але це зробити не так просто. Під час читання читач починає бачити у просторі певних істот синього кольору, які всіляко відволікають увагу від перегляду. Головне напутнє слово для цього: працюйте з книгою, незважаючи ні на що. буває, якщо людина відволікається від читаючи, то може собі нашкодити. Але якщо людина витримає три ночі, то отримає дуже велику силу і знання. Ще одна книга, опис якої дуже схожий на «Синю Магію» - «Фіолетова Магія», про неї розповідають те ж саме, тільки колір літер фіолетовий.

Не можемо не розповісти про Книгу Прадавнього Світла. Її історія походить з Давнього Єгипту. Вважається, що її створив бог магії Тот. Легенда каже, що ця книга дійсно існує. Хто її прочитає, той побачить вночі у небі друге Сонце. Тобто стане обличчям до обличчя зі світлом. Відтого й назва книги – «Книга Прадавнього Світла».

Зараз наш Всесвіт осяюється світлом зірок. А до створення богами зірок було реліктове світло, яке

відноситься до Великої Матері, що народила світи. Це реліктове світло є й зараз, просто наше око його не бачить. Але, якщо прочитати книгу Тота, то станеш обличчям до обличчя з цим світлом та побачиш друге Сонце.

Жерці часто робили спробу повстати проти фараонів, й кожного разу у заколотників виявляли копію цієї книги, яку спалювали. Але при наступному заколоті зна-

ходили нові копію. Фараони боялися, що жерці можуть застосувати знання, що містилося у книзі, для повалення влади. Цікаво й те, як Тот отримував силу книги й як передавав її учням – він писав текст на папірусі, папірус вкладав у чашу з напоєм, після чого випивав напій, або давав випити учням.

Деякі дослідники вважають, що колода Таро може бути ілюстраціями до «Книги Прадавнього

Світла».

До старої Європи ця книга також потрапила під назвою «Деламеланікон» («делос – «світло» та «мелос – явлене», тобто «явлене світло»). Ще одна назва цього рукопису «Дев'ять брам у царство тіней». Цей рукопис був у Олександрійській бібліотеці, цитати з нього містить езотеричний трактат «Кібаліон». Про цю книгу існує цілий роман іспанського письменника Артуро Перес-Реверте, за мотивами якого знятий художній фільм американського режисера Романа Поланські «Дев'ята Брама».

За переказами народів Близького Сходу, у таємних товариствах суфіїв також є варіант цієї «Книги Прадавнього Світла», що занотований арабською. Їй ще дві цікаві книжки – «Книга Джиннів» та «Аль-Азіф». Книга Джиннів містить імена Аллаха, які підкорюють джиннів й опис усіх джинських народів та їх королів. Як стверджується, уривки з Книги Джиннів цитуються у труді Аль Ахмада Буні «Шамс аль-Маариф аль-Кубра» (Сонце Божественних Знань»). Мені довелося під час мої подорожей світом потримати у руках та роздивитися сторінки «Шамс аль-Маариф аль-Кубра». До речі, у деяких мусульманських країнах ця книга заборонена. А «Аль-Азіф», відомий у європейських езотериків під назвою «Некрономікон», це опис сил Хаосу, сил Порядку та взаємодії між ними (та пов'язані з з ними магічні обряди, більшість яких відносяться до релігії Вавилонського Царства).

«Крономікус». Цю книгу езотерики Європи обговорюють ще й досі. Вважається, що вона написана у глибоку давнину, й передавалась таємними товариствами від покоління до покоління. Вона містить таємниці часу й вчить секретам, як взаємодіяти з стихією час.

Коли я вів у соціальних мережах

співтовариство «Книги Сили», мені написала листа людина, яка бачила цю книгу. Мій респондент повідомив, що його друг був у відрядженні ще за часів кризи у Югославії. Й там натрапив на печеру, у якій на камені лежала книга, сторінки її були з пергаменту, а текст був незрозумілою латиною. На обкладинці було слово латиною, яке він прочитав як «Крономікер». Він забрав цю книгу собі, привіз в Україну. Але

«Книга Тіні»

раптово почав сильно хворіти. Злякавшись книги, він кинув її у багаття у присутності мого респондента. Респондент далі пише, що полум'я у багатті було дуже високе, а на тому місті, де було багаття, нічого не росте й у те місце постійно б'ють блискавки.

Ще одна цікава книга – «Червона Магія». У цій книзі зібрані усі знання по духовній медицині. Хто прочитає її – той знатиме, як лікувати людей. За переказами, цією книжкою користувалися відомі

вчені-медики. Незважаючи на велику кількість розповідей про цю книгу від респондентів, мені так й не вдалося знайти ані цієї книги, ані подібних. У арабському світі є книга «Червона магія», але вона містить методи лікування цитатами з Корану, вона вільно продається у книжкових лавках. Ще що цікаве – розповідають, що у суфіїв є дві таємні тексти – як викликати янголів та як зробити воскресіння мертвих. Автором цих текстів називають Ісу (Христа).

Й ще цікавий лист отримав я від іншого респондента. «Один наш предок, лікував людей. Вміввилікувати будь-яку хворобу. У нашому роду передавались сувої. Ці сувої були написані шумерською мовою. Далекі сусіди дізналися про ці сувої і вкрали їх. Через кілька днів в них сталася пожежа. Неушкодженим залишився лише край столу, на якому лежали сувої. Вони розплавився і перетворилися на скло. Спостерігачі за пожежею розповіли, що від вогню в небо йшов промінь світла. Яскраве сліпуче світло. Чи є спосіб якось повернути ці сувої та силу, яку вони містять? Можливо у когось ще є схожі?»

До речі, подібних повідомлень від я отримав декілька. Цікаво те, що сувої при пожежі перетворилися на скло. Тобто, вони могли складатися з пластин кремнезему. Можливо якісь давні цивілізації мали такі технології – виготовлення паперу з піску. До речі, вчені нашого часу вже розробляють такі технології.

Звісно, у рамках цієї статті я розмістив розповіді про найбільш відомі Книги сили, але не про усі. Якщо наші читачі володіють інформацією про такі книги, про які я не написав, то прошу повідомити редакцію.

Автор: Ігор Мехеда

СТЕПОВІ ПІРАМІДИ ПРИДНІПРОВ'Я. МАЙДАНИ

Подібно до загадкових ліній у пустелі Наска в Перу, українське Придніпров'я має власні гігантські символи — невидимі з землі, але чітко помітні з висоти пташиного польоту. Це так звані майдани — загадкові земляні утворення у формі тварин, птахів, комах. Разом із курганами їх нараховується понад 14 тисяч.

Найбільш поширені майдани у вигляді павуків або крабів, особливо в межах Дніпропетровщини. Упродовж останніх років ці унікальні структури дедалі більше привертають увагу дослідників і шукачів давніх знань.

Вони є справжнім скарбом духовної культури праукраїнців — мовчазним свідченням давньої цивілізації, сенс яких ще чекає на своє розкриття.

Таємниця походження й призначення майданів і досі залишається нерозгаданою. Існує безліч версій, проте жодна з них не пояснює всіх унікальних особливостей цих споруд.

Вважають, що майдани могли бути козацькими оборонними укріпленнями, колишніми селітроварнями, місцями обрядово-релігійного значення, святилищами, давніми обсерваторіями або навіть магічними землелітами, створеними для зв'язку людини з космосом і силами Землі.

Найвідоміший майдан на Дніпропетровщині — Мавринський.

Він вражає своїми розмірами та виглядом. Із землі це здається лише скупченням пагорбів і валів, серед яких височіє курган. Та варто під-

нятися в небо — і перед поглядом відкривається неймовірна картина.

Велетенський краб розкинув свої клешні-вали на сотні метрів. Діаметр центральної чаші сягає 60 метрів, її глибина — близько 10 метрів, довжина «вусів» — приблизно 65 метрів, а загальна площа споруди перевищує 5,5 гектара!

Майдан справляє враження зачарованої споруди. Ані на ньому самому, ані навколо нього не ростуть дерева. Земляні вали й кільце майдану майже не розмиваються дощем, не розвіюються вітром і водночас ідеально пропускають вологу.

Місцеві мешканці запевняють: у центрі майдану ніколи, навіть після сильних злив, не буває калюж — вода там не застоюється, ніби сама земля зберігає свій особливий, таємничий баланс.

Як виявилось, Мавринський майдан має всі ознаки давньої обсерваторії. Його структура орієнтована на ключові астрономічні точки року: південний проєм показує місце, де Сонце досягає найвищої точки у день літнього сонцестояння, а північно-східний проєм позначає схід Сонця цього дня.

Місцевий краєзнавець і дослідник Роман Нікіфоров зазначає: сучасне положення Сонця зміщене приблизно на 9 градусів від того, де воно сходило у давнину.

Астрономічні розрахунки показують, що майдану близько 8600 років — такий вік споруди визначено за давньою астрономією.

Місцеві жителі розповідають,

що в темні ночі перед святом Івана Купала можна спостерігати загадкове світіння біля майдану. Дехто вважає, що центр майдану — це місце сили, де можна отримати енергетичний заряд. Люди, які почувуються невпевнено або мають певні проблеми зі здоров'ям, приїжджають сюди для відновлення та підзарядки.

За словами Романа Нікіфорова, акустика тут унікальна: якщо стояти на вершині майдану й говорити, то вас добре чути внизу. Деякі вважали, що майдан викопаний, але насправді його центральні підвищення створені шляхом насипання суміші піску та глини у певних пропорціях, що нагадує сучасний бетон. Це надавало споруді стабільності й довговічності, які збереглися й донині.

Відомий дослідник давніх релігій та вірувань, керівник Міжнародної філософської школи «Пуратана Гух'я Мага Веда» Ігор Мехеда відносить майдани до категорії геогліфів — тривимірних янтр або мандал, які закладають на місцевості певний енергетичний посил.

Він вважає, що якщо така мандала розташована на поверхні землі, вона створює навколо себе енергетичне поле й транслює його всім мешканцям, які перебувають у зоні дії. Так, геогліф, призначений для здоров'я, сприяє тому, що місцеві мешканці стають довгожителами та рідко хворіють; якщо геогліф містить знання, то серед людей з'являються вчені; а коли в ньому закладено творчі мотиви, люди будують храми, пишуть книги,

малюють картини — тобто проявляють творчий потенціал.

Таким чином, янтри, мандали або геогліфи на поверхні землі виступають як стимулятори важливих природних процесів і мають вплив на людей.

Найчастіше майдани розташовувалися у центрах комірок, що формуються особливими енергетичними сітками планети. Найвідоміші з них — сітки Хартмана, Каррі, Вітмана та Пейро.

Залежно від розмірів і геометрії комірок ці сітки акумулюють певні види енергії. Майдани не стоять на випадкових точках Землі: вони з'являються там, де енергетика підвищена, де сходяться кілька потоків.

Це можна пояснити з точки зору геофізики: під землею постійно проходять потоки статичної електрики, подібно до підземних рік. Вони утворюються внаслідок взаємодії електромагнітного поля Землі з електромагнітним полем сонячних протуберанців. Магнітне поле Землі обертається та генерує потоки статичної електрики як в іоносфері, так і під поверхнею. Місця перетину цих «річок» мають осо-

бливу енергетику.

Нині є люди, які займаються спеціальними практиками й можуть взаємодіяти з майданами, отримуючи унікальну інформацію.

Ми звикли, що сучасна техногенна цивілізація будується навколо техніки, електроніки та інших технологічних напрямів. У випадку майданів усе інакше: тут застосовувалися зовсім інші принципи й розробки.

Як зазначає вчений і дослідник Віктор Воробйов, майдани активують знання давніх технологій, що колись існували на Землі. Ці технології були зовсім іншими й не спиралися на чотири типи сил, якими нині оперує наука — сильну, слабку, електромагнітну та гравітаційну взаємодії.

Вивчаючи древні споруди й займаючись сучасною інноваційною архітектурою, Віктор Воробйов дійшов висновку, що будь-який фізичний об'єкт, потрапляючи у певний географічний простір і маючи свою форму, створює навколо себе енергоінформаційні структури. Вони формуються різними схемами — по периметру, вниз під землю, утворюючи нові обриси та

форми енергії й інформації. «Давні» знали, як працювати з енергоструктурами різного рівня. Вони знали, як форма взаємодіє з енергіями простору й часу.

За даними давніх джерел і результатами сучасних вимірювань, які проводили різні фахівці, на майдані задіяно приблизно 1500 різних сил. Академічна наука відмовляється визнавати таку кількість сил, проте очевидно, що їхня взаємодія надає людині зовсім інші можливості — вона стає іншою. Майдан можна розглядати як особливий трансформатор людини, який зберігає інструкції щодо того, як діяти людині з моменту поетапного входження енергій Епохи Водоля.

Дуже важко уявити методи та технології цивілізацій поза так знайомою нам технікою, але на Землі досі зустрічається багато явищ, які не можна пояснити сучасними знаннями.

Вони існують незалежно від нашого розуміння і весь час приваблюють до себе нашу увагу та бажання їх пізнати й осягнути.

Автор: Людмила Загоскіна

ІСТОРІЯ І
АРХЕОЛОГІЯ

КАМЕНІ — ПОМІЧНИКИ В РОЗКРИТТІ ВНУТРІШНЬОЇ СИЛИ

ЕЗОТЕРИКА

Багато езотериків переконані, що світ каменів існував раніше, ніж усі світи на Землі та в космосі. Це найдавніша цивілізація. Камені пам'ятають усе, і ви можете отримати допомогу та будь-яку інформацію від них, оскільки вони пов'язані з різними світами та з бібліотеками знань про тонкі світи.

Еліфас Леві стверджував, що камені та люди мають містичну спорідненість. Щоб зміцнити цей зв'язок, він пропонував «дихати ефіром через камінь». Для цього слід розмістити камінь на долоні і зосередитися, уявляючи, що він оповитий невидимим ефіром. Потім слід «налити» цей ефір у власне тіло, потримати його кілька секунд і повернути назад до каменю. Таким чином, на думку Леві, відбувається обмін інформацією між мінералом і людиною. Камінь починає розуміти свого власника, його потреби, тривоги та бажання. За допомогою таких практик людина може не лише стати більш духовно досконалою, набувати містичних здібностей, а й вилікувати багато захворювань.

Те ж саме казав і Парацельс: «Камені живі, бо життя людини підтримують».

Камені «живуть» на нашій пла-

неті століттями та тисячоліттями. Вони здатні накопичувати та передавати енергію та інформацію, що в ній зберігається, і пов'язані з універсальним розумом. Камені допомагають людині розкрити всі свої можливості та таланти, а також здобути нові.

Поговоріть з каменем, запросіть його стати вашим помічником, попросіть його надати вам силу чи здатність, якими він володіє — іншими словами, ставтеся до мінералів так, ніби вони живі сутності (бо вони є), і ви обов'язково відчуєте відповідь і отримаєте результати. Камені слід купувати в їхні «дні сили» (або «дні могутності»), тобто в ті дні, коли енергія та магічні властивості каменю проявлені найбільше. Покладіть камінь на ліву долоню і прислухайтеся до своїх відчуттів. Тримайте його в долоні і подумки поясніть каменю, чому саме вам це потрібно. Зачекайте відповіді, відчуйте настрій мінералу та його ставлення до вас. Ви інтуїтивно зрозумієте, чи погоджується він співпрацювати з вами.

Обов'язково промийте придбаний камінь у прохолодній проточній воді.

Про деякі найбільш відомі камені поговоримо окремо.

Страз або гірський криштал

З давніх часів гірський криштал обробляли у формі кулі, вважаючи його провідником інформації з невидимого світу, майбутнього та минулого.

У греко-римській культурі вважалося, що боги не могли відмовити тому, хто увійшов до храму з кришталем у руках. Греки вірили, що кристал — це затверділий стародавній лід, який колись боги кинули з неба на землю.

У V столітті до нашої ери грецький поет Ономакрит стверджував, що людина, яка приходила до храму з кришталем у руках, могла отримати все, чого вона бажала від богів.

У Стародавньому Єгипті цей камінь відіграв важливу роль у похоронних ритуалах: портрети померлих вирізали на ньому, вважаючи, що їхні душі переходять у цей образ.

Середньовічні алхіміки стверджували, що криштал схожий на «шкіру» планети, через яку вона сприймає сигнали з космосу та астрального світу, а також сигнали божественного одкровення.

Багато власників домашніх тварин носять кришталевий талісман, щоб краще розуміти та відчу-

вати своїх улюбленців. Кристаль дає людині дар ясновидіння, пробуджує інтуїцію та робить власників більш сприйнятливими до прихованої реальності. Тому тривала медитація з кристалевою кулькою може допомогти «відкрити» свідомість, краще зрозуміти події, усвідомити власні помилки та обрати найбільш правильне рішення проблеми.

У ведичних вченнях вібрації кристалу відповідають чакрі Сахасрара та здатні надавати енергію всім чакрам.

Камінь сильний у будь-який день, але особливо — у неділю та понеділок. Його слід придбати в «дні могутності каменя».

Аметист

У сиву давнину, коли боги та люди разом блукали по молодому світу, в Стародавній Греції жила прекрасна німфа Аметіс. Вона була настільки гарною та витонченою, що легковажний Бог веселощів і виноробства, Діоніс, закохався в неї. Непорочна Аметіс відкинула його залицяння.

Діоніс довго переслідував нещасну жінку через долини та ліси, прагнучи змусити її поділитися своїми почуттями, але німфа покликала на допомогу богиню Місяця та полювання, дівочу Артеміді. Та перетворила Аметіс на статую з білого каменю. Коли Діоніс нарешті наздогнав прекрасну німфу, він знайшов лише холодний камінь. У відчаї він спробував відродити кохану, поливши її виноградним соком — і снігово-біла статуя отримала глибокий фіолетовий колір і почала виблискувати на сонці. Так у світ увійшов один із найкрасивіших каменів на Землі.

В Індії аметист шанували як один із найпотужніших магічних каменів. Його й сьогодні розміщують кристал аметисту між бровами, де він заспокоює розум своїми тонкими коливаннями, допомагаючи досягти внутрішнього спокою.

Камінь допомагає розвивати внутрішні здібності людини, відкрити двері до вищих сфер, розуміти універсальну мудрість, проявляє досвід душі, розвиває ясновидіння та відкриває третє око.

У середні віки аметист використовували для прикраси одягу священиків, за що його називали єпископським або пастирським каменем.

Спіритуалісти вважають, що камінь дозволяє залучити божественне у більш мирські частини життя, допомагаючи душі відчувати себе комфортно у фізичному тілі.

Чакри: Сахасрара та Аджна

Рекомендоване носіння: на середньому пальці або в обручі на голові
Дні могутності: вівторок,

четвер та субота

Місячний камінь (адуляр)

Цей камінь асоціюється з свідомістю та підсвідомістю, активує інтуїцію та співпереживання — здатність відчувати стан, почуття, біль та емоції іншої людини. Місячний камінь традиційно використовують у магії для розвитку психічних здібностей і ясновидіння.

Як вірили в стародавні часи, адуляр присутній в кожному мінералі, але не кожному мінералу судилося перетворитися на Місячний камінь. Невеликому каменю довелося постійно лежати в певному місці протягом сотень або навіть тисяч повних місяців, перебуваючи під місячним світлом.

З часом камінь поглинав місячне світло і починав світитися зсередини, ставши гладким і загостреним під впливом сяйва Місяця. Людина, яка знаходила такий камінь, могла передбачати долю людей.

Стародавні сувої халдеїв із Месопотамії повідомляють, що цей народ цінував місячний камінь ще в I тисячолітті до н.е. Дивовижні магічні властивості каменю дозволяли торкатися його лише первосвященикам.

Стародавні греки (VIII–VII століття до н.е.) також висловлювали свої уявлення про походження каменю. Вони вірили, що селеніт приносить людям бог Аполлон, який раз на дев'ятнадцять років спускається з неба на золотій колісниці. У цей час Аполлон наділяє кожен шматок селеніту особливими властивостями, пробуджуючи у людини здатність до провидіння та містичних відкриттів.

Місячний камінь поглинає енергію Місяця. Під час молодого Місяця адуляр стає холоднішим та світить яскравіше, набуваючи «магічної» сили, яка допомагає гагам передбачати майбутнє. Стародавні халдейські чарівники розміщували камінь під язиком перед ворожінням. У Цейлоні місячний

камінь вважався священним і приносив щастя.

Камінь тісно пов'язаний з водними енергіями Всесвіту і сумісний лише зі сріблом. Відповідає вібраціям чакр Маніпура та Анахата.

Рекомендується носити його на рівні шиї або грудей протягом періоду від молодого Місяця до повного Місяця.

Олександрит

Зміцнює здібності людини, здатність передбачити майбутнє та покращує інтуїцію.

Коли носиш олександрит, слід ретельно стежити за тим, як часто він змінює колір - постійні «мутації» можуть свідчити про різку зміну рівня цукру в крові, будучи передвісником діабету. Зміна кольору також може відбутися через різку зміну настрою власника: ретельно спостерігаючи за каменем, ви можете навчитися запобігти емоційним зривом, тим більше, що олександрит взагалі допомагає заспокоїтись, зняти стрес та набрати психічну рівновагу.

Енергетично камінь сприяє гармонії між психічними, фізичними та астральними проявами. Це камінь пророка, який приносить спалахи розуміння його власнику та попереджає про майбутні можливі проблеми.

Індуїсти називають його каменем процвітання, вважаючи, що він приваблює багатство та честь.

Однак цей камінь нелегкий, навіть важкий у чомусь - він обслуговує людей, які є сильними, невід'ємними та впевненими у собі; Це приведе їх вперед і принесе їм щастя, удачу та радість у всіх сферах життя.

Олександрит накачує більш високу енергію на рівні Сахасра і встановлює енергійний баланс між фізичними, астральними та психічними тілами людини.

Його слід носити на середньому пальці або в обручі на голові.

Дні могутності - четвер та субота.

Опал

Дає зв'язок з богинею Місяця Гекатою, отримуючи інформацію від світу мертвих (під час медитації про богиню кладуть камінь на Аджну).

Любов до опалів походить від античності - сама назва повертається до санскритського слова «упала», що означає «дорогоцінний камінь».

Пліній назвав це «Paydoros» - любов до молоді, і писав про неї так: «Деякі його сяючі тони сперечаються з палітрою художників, інші - з полум'ям спалювання сірки або з вогнем, в якій наливо олію».

Існує добре відома історія про кільце римського сенатора Нонніса, в яке вставлено благородний опал, вартістю близько 100 тисяч доларів у сучасних грошових термінах. Марк Антоній, правитель вічного міста, задумав під виглядом прописування (конфіскація майна від небажаних громадян), щоб забрати бажаний опал від сенатора. Нонніс отримав вибір - розлучитися з каменем розміром з лісовий горіх або з усім його багатством; І він, як не дивно, віддав перевагу бідності та заслання, а не втраті улюбленої коштовності, яка в Стародавньому Римі була символом надії.

Чудовий опал під назвою «Сиріт» («сирота») сяяв в короні священного римського імператора Костянтина, який публічно оголосив чудотворні якості каменю, його здатність захищати владу, честь і життя власника, світитися в темряві та робити свого власника невидимим, якщо це необхідно.

Араби вважали, що опали - це сліди блискавки на землі, індуси говорили про богиню веселки (очевидно, аналог давньогрецької діви Ірісі), яка, не бажаючи нікому здатися, розсипалася у тисячу райдужних каменів. Австралійські аборигени наполягають на тому, що опали з'являються в тому місці, де стопа творця торкнулася жорстокої Землі.

Вплив опалу поширюється на гіпофіз та шишкоподібні залози, а отже, на мозкову діяльність, ріст, рівновагу сексуальної та інтелектуальної діяльності. Для тих, чия робота передбачає напругу очей, опал також корисний, оскільки з давніх часів вважалося, що він покращує зір. Також добре, щоб цілители носили опал - він керуватиме їх правильним шляхом, допоможе встановити діагноз і привести пацієнта в кращий стан.

Для тих, хто не зовсім духовно чистий, камінь може спокусити на небезпечні вчинки. Впливає на всі чакри залежно від кольору каменю.

День могутності - Повня.

Агат

Згідно з індійськими віруваннями, агат стимулює духовне пробудження людини, налаштовує його на тонку хвилю сприйняття світу, відкривши «канали ясновидіння».

Надає інформацію та зв'язок зі світом мертвих (Агатіві Пірамідки для медитацій).

Стародавні греки вважали агат каменем «подібним музам»: він дарує талант -ораторський талант і робить власника чарівним і переконливим оповідачем. Крім того, агат захищає від заздрості та наклепу та знижує дратівливість.

Аюрведа каже, що Агат знімає порушення капха. На санскриті «Капха» означає тілесну воду,

яка присутня в різних органах і тканинах (міжклітинна рідина відповідно до сучасних концепцій). За словами Аюрведи, Агат містить елементи ефіру, вогню та повітря.

Найчастіше схема агатів нагадує око. Згідно з однією з давніх легенд, це око небесного білого орла, який після битви з чорним чаклуном впав на землю і став каменем. І його око продовжує дивитися на людей, відокремлюючи добрі вчинки від злих.

Агат також називають оком Творця.

Залежно від кольору, агати, як і опали, можуть діяти на будь-яку з чакр, але в основному вібрації агату відповідають Вішудді та Анахаті.

Рутиловий кварц

Надає дар передбачення та допомагає передбачити майбутнє.

Цей камінь використовувався єгипетськими магами для виконання магічних дій. А в європейських країнах кварц часто використовують для прогнозів. Вважається, що цей кристал розвиває надприродні здібності у людини.

Магічні властивості кварцу наділяють свого власника силою життя, щедро живить своєю енергією, допомагаючи підтримувати психічну та фізичну молодість.

Рутиловий кварц адаптується до вібрацій власника, зняття депресії, надання оптимізму, сприяння позитивному мисленню та підняття настрою.

Богиня любові, Венера, купуючись у гірській весні, втратила пасмо свого чудового золотого волосся. Побачивши втрату, вона повернулася, щоб забрати їх, але виявилось, що зима настала, і вода замерзла разом з волоссям - богиня не враховувала цього, бо час на Олімпі протікає набагато повільніше, ніж на землі (минули кілька хвилин на Олімпі, але на Землі минули місяці).

Венера була дуже засмучена. Але волосся в замороженій воді вигля-

дали настільки красиво і щоб ніхто не зазіхав на її божественні локони, вона перетворила лід у прозорий камінь. І люди знайшли надзвичайний кристал, який зберігає волосся в Венери - рутиловий кварц.

Деякі чутливості, які постійно несуть цей камінь із собою, набирають здатність передбачити майбутнє. Інші починають пам'ятати про своє минуле життя. Коли ви думаете про складну проблему, візьміть собі кристал такого кварцу, і це, безумовно, покаже вам правильне рішення. *Чакра - Сахасрара.*

Флюорит

З давніх часів маги та медіуми використовують флюорит для спіритуалістичних сеансів та прогнозів, і в наш час найкращі кульки для ясновидіння зроблені з цього каменю. Але також не завадило б мати високоякісний флюорит у вашому домогосподарстві (багато практикуючих магів використовують його для медитації)..

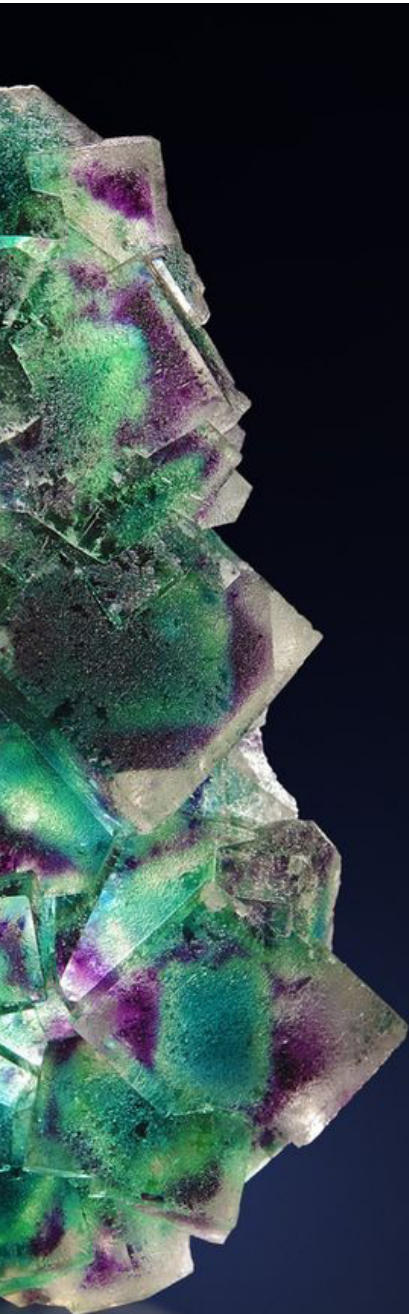
Камінь допомагає духовному зростанню людини і, як багато хто вважає, не є корінним жителем планети, а космічним прибульцем, відправленим на допомогу еволюції на Землі, щоб допомогти зрозуміти, що відбувається, і змінити свідомість людства.

Флюорит - це абсолютний бар'єр проти всіх демонічних впливів.

Піраміди флюорит допомагають відкрити Сахасрару та проводити космічну енергію у фізичне тіло. Занурення уваги у флюоритову пірамідку дозволяє бачити своє минуле та майбутнє.

Вирівнює позитивні та негативні властивості розуму. Камінь дозволяє придбати величезну творчу енергію для прояву в житті.

Флюорит - це камінь «третього ока». Він дозволяє підтримувати стан медитації у повсякденних справах. Він приносить мудрість до цих повсякденних справ, допомагаючи побачити реальність за ілюзією, вічне та правду, що стоїть за обманом. Вібрації цього каменя

відповідають найвищим енергетичним центрам - Сахасрара, Айна, Вішудда та Анахата.

Моріон

Темно-коричневий, майже чорний кварц, через який світло проходить тільки якщо він у формі тонких пластин, вважається каменем великих магів та некромантів. Моріон містить сили Плутона, які допомагають спілкуватися зі світом мертвих.

У середньовічній Європі вважалося, що вона асоціюється з силами мертвого світу, звідси його назва «Мор – Смерть».

Є легенди про кільце Морени. Морена - небесна Діва, яка спокусилася золотом й пішла у потойбічний світ до Коща, ставши повелителькою смерті. Кільце з чорним прозорим каменем, який їй дав Коща, давало Морені безсмертя та безпеку, поки було на її пальці.

Цей мінерал - це двері до паралельних світів нашої планети, відкривши, які ви можете отримати надзвичайні повноваження та здібності, якщо ви стоїте в боротьбі проти власного зла та власної смерті.

Моріон вважався в Європі каменем магів та некромантів. Цей камінь також вважався ідеальним «підземеллям демонів». Згідно з легендами, демонічні суб'єкти можуть бути ув'язнені в ньому.

Цей камінь сприяє спілкуванню зі світом мертвих, розвитку ясновидіння, викликає пророчі мрії та сприяє спілкуванню із сутностями в усвідомлених мріях. У некромантів він використовується для виклику душ мертвих. Щоправда, частіше, щоб навчитися у тих, хто в інших світах, про майбутнє живих. Сприяє розвитку магічного тіла. Камінь є гарантом балансу сил, але іноді буває й небезпечним.

Таким чином, Моріон вимагає певної підготовки для роботи з ним. Цей камінь не терпить емоцій. Він гігантський концентратор сили, але ця сила не має нічого спільного з життям; Як тільки він починає діяти, Моріон кидає на вас величезну кількість енергії та інформації, тому робота з ним для невідготовленої людини може бути небезпечною.

Камінь повинен регулярно очищатись проточною водою.

Дні могутності - субота, а також 15-й та 19-й місячні дні.

Ірина Поволоцька,
дослідниця духовних
практик, автор книжок з
дослідження спіритуалізму

